

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/185/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6414214609
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6414214609.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a sudcov JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobkyne : M. P., nar. XX.X.XXXX, bytom J. XXX/X, XXX XX C., zastúpená advokátskou kanceláriou Weis & Partners, s.r.o., so sídlom Ivánska cesta 30/B, 821 04 Bratislava, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 3523,96 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 12C/48/2015-80 zo dňa 20. 01. 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 12C/48/2015 - 80 zo dňa 20. 01. 2017 p o t v r d z u j e .

II. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % na účet právneho zástupcu žalobkyne v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia o výške trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd, ako súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 3.523,96 € s 8,05% ročným úrokom z omeškania od 27.01.2015 do zaplatenia (výrok I.); žalobkyňi priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II.). Okresný súd po vykonanom dokazovaní považoval za preukázané, že medzi žalovaným ako dodávateľom a žalobkyňou ako spotrebiteľkou, boli uzatvorené dve zmluvy o úvere, na ktoré sa vzťahujú všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a tiež zák. č. 129/2010 Z. z. v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmlúv. Zmluva o úvere bola zmluvou formulárovou, pričom žalobkyňa nemohla ovplyvniť jej obsah. Žalobkyňa požiadala o poskytnutie úveru ako fyzická osoba, ktorá v tom čase poberala invalidný dôchodok. Opak nebol zo strany žalovaného preukázaný. Vyznačenie skutočností, že žalobkyňi mal byť úver poskytnutý pre účely povolania, považoval súd za účelový s cieľom obchádzať právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľov. Žalobkyňa nemala a ani nemohla mať vedomosť o právnych následkoch, ktoré pre ňu vyplývajú z takéhoto označenia účelu použitia finančných prostriedkov. Toto konanie súd hodnotil ako nekalú obchodnú prax, zároveň poukázal na ustanovenie § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keď v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad pre spotrebiteľa priaznivejší. Okresný súd, keďže posúdil zmluvný vzťah ako spotrebiteľský, posudzoval z úradnej moci predmetné úverové zmluvy z hľadiska obsahu ich obligatórnych náležitostí. Dospel k záveru, že zmluvy obsahujú viaceré ustanovenia, ktoré sú neplatné pre ich neprijateľnosť. Súhlasil s tvrdením žalobkyne, že výška odplaty dohodnutá v zmluve je v rozpore s dobrými mravmi. Táto bola pri úvere č. XXXXXXXXXX vo výške 235,97 %, pri úvere č. XXXXXXXXXX vo výške 237,13 %. Pritom priemerná RPMN v čase poskytnutia úveru bola v prípade prvej zmluvy 16,32 % a v prípade druhej zmluvy vo výške 16,59 %. V ďalšom okresný súd posudzoval, či úverové zmluvy sú z objektívneho hľadiska vzhľadom na neplatnosť jednotlivých klauzúl udržateľné ako celok. Za stavu, že vady predmetných úverových zmlúv sa dotýkajú základných náležitostí zmlúv, podľa názoru súdu

nemožno ich udržať ako celok platné, berúc na zreteľ povahu právneho úkonu, obsah právneho úkonu, ktorý zakladá hrubú nerovnováhu práv a povinností v neprospech slabšieho spotrebiteľa vzhľadom evidentnú nadvládu veriteľa nad dlžníkom, dospel súd k záveru o neplatnosti celých predmetných úverových zmlúv.

K námietke prekážky veci už rozhodnutej súd uviedol, že pokiaľ sa žalobkyňa domáha vydania bezdôvodného obohatenia, pretože žalovanému plnila bez právneho dôvodu, nemožno hovoriť o veci rozhodnutej, súd z exekučných spisov zistil, že titulom pre vydanie rozhodcovských rozsudkov medzi stranami sporu boli predložené zmenky. V ďalšom sa súd vyjadril aj k námietke miestnej nepríslušnosti, ktorú vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože šlo o spotrebiteľskú vec a príslušným súdom v zmysle ust. § 87 písm. f) O. s. p. (platného a účinného v čase podania žaloby), bol príslušným súdom súd podľa bydliska spotrebiteľa. Pretože vykonaným dokazovaním považoval súd za preukázané, že žalobkyňa celkovo zaplatila žalovanému ako splátky úverov sumu vo výške 4.023,96 €, poskytnuté jej boli úvery spolu vo výške 500,- €, rozdiel medzi týmito sumami predstavuje na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinný žalobkyni vydať. Zároveň priznal žalobkyni aj príslušný úrok z omeškania vo výške 8,05% podľa § 517 ods. 2 OZ a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa zásady úspešnosti v konaní v zmysle § 255 ods. 1 CSP.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Ako odvolací dôvod uviedol ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, majúci za to, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný odmietol, že by žalobkyňa mala postavenie spotrebiteľky v tejto veci. Poukázal na skutočnosť, že podľa uvedených zmlúv o úvere jej bol poskytnutý úver na účel povolania. Ani Zákon o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z., ani neskôr zákon č. 129/2010 Z. z. nestanovuje, že žiadateľ o úver v čase poskytnutia úveru na podnikanie, zamestnanie alebo povolanie musel byť podnikateľom alebo musel byť zamestnaný. Pre právnu kvalifikáciu povahy poskytnutého úveru je úplne postačujúci prejav vôle uvedený v zmluve. Poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Trebišov sp. zn. 6Er/699/2009. Zmluvy o úvere preto nemožno považovať za zmluvy o spotrebiteľskom úvere a preto nebolo namieste vzťahovať na ňu výlučne ustanovenia Občianskeho zákonníka. Aj podľa judikatúry ESD, nie je spotrebiteľom ani podnikateľ konajúci mimo rámca svojho podnikania, žalovaný nie je povinný preukazovať, na čo v skutočnosti žalobca použil peniaze, ale na aký účel mu boli poskytnuté. Treba akcentovať dobrú vieru žalovaného, s ktorou do právneho vzťahu s dlžníkom vstupoval. Z uvedeného potom nemožno posudzovať zmluvy ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere, tieto potom nemusia obsahovať údaj o RPMN a ďalšie požadované náležitosti v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z. Na podporu uviedol rozhodnutie Okresného súdu Bratislava 4, sp. zn. 8C/22/2011. Podľa žalovaného zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXX nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Odmietla, že by na jeho strane došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobkyne. Domáha sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci na ďalšie konanie. Požaduje náhradu trov konania.

3. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu nesúhlasí s odvolacími dôvodmi, ani z ich odôvodnením. Poukazuje na skutočnosť, že zákonodarca novelou č. 394/2011 účinnou od 01. 12. 2012 zmenil ust. § 2 písm. a) zák. č. 129/2010 Z. z. (o ktoré oprel svoje tvrdenia žalovaný), na nové znenie, podľa ktorého spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania. V tomto smere odkazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/45/2014, ako aj rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie, ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie č. k. A. v spojení s č. k. A., ktorým Najvyšší súd SR, ako aj SOI riešili skutkovo totožné prípady, ako je aj daný prípad a priklonili sa k názoru, že ide o spotrebiteľský vzťah, resp. spotrebiteľskú zmluvu a že zmluvná strana je spotrebiteľom aj napriek tomu, že v zmluvách bol vymedzený účel úveru vyznačením políčka povolanie. Poukazuje na to, že v prípade ani jednej zmluvy o úvere si žalobkyňa nebrala úver za účelom výkonu povolania, nikdy nebola a ani nie je podnikateľkou, čo je ľahko overiteľné. Vyjadril názor, že pre komplexné posúdenie skutku je potrebné zohľadniť charakter poskytovanej služby, úroveň odbornej starostlivosti požadovanej v oblasti, v ktorej pôsobí strana sporu, ako aj úroveň informovanosti, vedomosti a obozretnosti priemerného spotrebiteľa cieľovej skupiny, ktorej boli ponúkané služby adresované. Tiež je potrebné prihliadnuť k spôsobu, akým strana sporu realizuje uzatváranie zmlúv so spotrebiteľom a zohľadniť ďalšie okolnosti a špecifiká prípadu tak, aby bolo možné dospieť k jednoznačnému záveru, či konanie vykazovalo znaky nekalosti vo vzťahu k spotrebiteľovi. Poukázal na zvýšenú ochranu spotrebiteľa ešte pred podpisom samotnej zmluvy s tým, že veriteľ mal údaj a tvrdenia spotrebiteľa (na otázku účelu poskytovania úveru) overiť ešte pred

samotným uzatvorením zmluvy. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/45/2014, ktorý dospel k záveru, že pokiaľ by POHOTOVOSTĚ, s. r. o., poskytla klientke pri dojednávani zmluvy o úvere zrozumiteľným spôsobom všetky relevantné informácie, táto by nemala záujem uzavrieť zmluvu o úvere, pri ktorej suma, ktorú sa zaviazala splatiť bola nezanedbateľne vyššia, ako by tomu bolo pri zmluve o spotrebiteľskom úvere. Žalovaný sa domáha ochrany dobrej viery, s ktorou vstupoval do právneho vzťahu so žalobkyňou - spotrebiteľom, vzhľadom však na oblasť, v ktorej poskytuje služby, bol povinný sám postupovať s vyššou mierou obozretnosti starostlivosti, muselo mu byť zrejmé, že žalobkyňa, ako spotrebiteľka, nie je natoľko zdatná v oblasti, ktorej sa žalovaný venuje profesionálne. V záujme žalovaného ako veriteľa bolo, aby poskytol peňažné prostriedky osobe, ktorá bude schopná splácať dohodnuté splátky riadne a včas, čo si vyžaduje dostatok informácií o osobe potencionálneho dlžníka, vrátane informácie o jeho povolaní, žalovaný túto informáciu nezískaval, ani nezískal. Na realizáciu nekalej obchodnej praktiky zo strany žalovaného reagovala aj početná judikatúra súdov, na ktorú žalobkyňa poukázala v súvislosti s problematikou bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa sa stotožnila s názorom okresného súdu s tým, že výška odplaty je v rozpore s dobrými mravmi, z tohto dôvodu okresný súd v rámci predbežnej otázky správne posúdil predmetnú zmluvu ako absolútne neplatnú a z tohto titulu sa žalobkyňa oprávnenne domáha vrátenia bezdôvodného obohatenia. Navrhuje rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať žalobkyňi aj náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne k posúdeniu zmlúv o úvere opätovne zopakoval, že predmetné zmluvy nie sú zmluvami o spotrebiteľskom úvere a ani spotrebiteľskými zmluvami, žalobkyňa vstúpila do právneho vzťahu na základe vyhlásenia, že poskytnuté peňažné prostriedky použije na výkon podnikania. Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX, XXXXXXXXXX, XXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXX uzatvoril žalovaný ako veriteľ so žalobkyňou ako dlžníčkou pod obchodným menom I. I. ako fyzickou osobou podnikateľkou pod IČOm: XXXXXXXX v zmysle Obchodného zákonníka. Poukázal na príslušnú judikatúru k obdobnej problematike. V ďalšom sa vyjadril opätovne k res iudicata majúca za to, že tu existuje prekážka veci rozhodnutej, na ktorú je súd povinný prihliadať v ktorejkoľvek časti konania, pričom o platnosti jednotlivých častí zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX bolo už rozhodnuté 11. 02. 2016 rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SRSAspA 02862/15, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Rozhodcovský súd posúdil zmluvu ako platnú a odplatnú právny úkon. Súd mal preto konanie zastaviť pre neodstrániteľný nedostatok konania (zrejme podmienky konania).

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), prejednal vec v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario. Rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný. Pri posudzovaní veci sa zaoberá odvolacími dôvodmi žalovaného uvedenými v odvolaní a tiež procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo, ako aj odvolacích námietok konštatuje, že neboli zistené vady týkajúce sa procesných podmienok. Pokiaľ ide o namietanú res iudicata, odvolací súd odkazuje na odôvodnenie súdu prvej inštancie v odseku 15. napadnutého rozsudku, nakoľko toto považuje za správne a dostatočne jasné a zrozumiteľné. Dokonca žalovaný v tomto smere neprodukoval žiadne dôkazy, vo vyjadrení k vyjadreniu k odvolaniu dokonca odkázal na rozhodnutie Stáleho rozhodcovského súdu týkajúce sa zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX, ktorá ani nie je predmetom tohto sporu.

8. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP), pretože ho považuje za dostatočne jasné a zrozumiteľné a predovšetkým správne a zákonné. Okresný súd, ako súd prvej inštancie venoval náležitú pozornosť zisteniu všetkých rozhodujúcich

skutočností, dostatočne zistil skutkový stav a mal spoľahlivé a dostatočné podklady pre rozhodnutie o veci. Dôvody, pre ktoré rozhodol, správne vysvetlil v odôvodnení napadnutého rozsudku. Z uvedeného dôvodu aj odvolací súd na tieto dôvody v podrobnostiach odkazuje.

9. Odvolacie dôvody žalovaného nie sú také, že by mohli mať za následok zmenu, prípadne zrušenie napadnutého rozsudku.

10. K námietke spotrebiteľského charakteru posudzovaných úverových zmlúv č. XXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXX odkazuje odvolací súd na závery súdu prvej inštancie v ods. 4 a 10 rozsudku, z ktorých bez ďalších pochybností uzatvára, že na predmetné zmluvy sa vzťahuje ako Občiansky zákonník, tak aj zákon č. 129/2010 Z. z., ktorý je lex specialis k Občianskemu zákonníku. Zmluvným dojednaním nemožno vylúčiť pôsobnosť Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý obsahuje kogentné ustanovenia a vzťahuje sa na všetky zmluvy, ktoré spĺňajú pojmové znaky zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle tohto zákona, výnimkou nie sú ani zmluvy uzatvorené podľa Obchodného zákonníka.

11. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd akcentuje spotrebiteľský charakter predmetných úverových zmlúv tak, ako to správne odôvodnil súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku a vzhľadom na zistenia ohľadne výšky RPMN tak, ako uvádza súd prvej inštancie (v prípade zmluvy č. XXXXXXXXXX vo výške 235,97% oproti priemernej RPMN v čase poskytnutia úveru 16,32%, v prípade zmluvy č. XXXXXXXXXX vo výške 237,13% oproti priemernej RPMN v čase poskytnutia úveru 16,59%) je správny aj záver súdu, že táto výška odplaty je v rozpore s dobrými mravmi, navyiac, keďže sa to dotýka základných náležitostí zmlúv, sú zmluvy neudržateľné ako celok a preto si odvolací súd osvojil záver súdu prvej inštancie, že predmetné zmluvy sú neplatné v celom rozsahu tak, ako to vyvodil súd prvej inštancie a odôvodnil v ods. 11. - 14. napadnutého rozsudku, s ktorým sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje, osvojuje si ho a nepovažuje ho za potrebné opakovať vzhľadom na to, že súd prvej inštancie tento svoj právny názor odôvodnil jasne, zrozumiteľne a v súlade s príslušnými ustanoveniami spotrebiteľského práva. Vzhľadom na tento záver je správny aj názor o bezdôvodnom obohatení, ktorý žalovaný získal na úkor žalobkyne, a ktorý je v zmysle ust. § 451 a § 457 Občianskeho zákonníka žalovaný povinný žalobkyni vydať.

12. Odvolací súd, pretože považuje napadnutý rozsudok za vecne správny a riadne a presvedčivo odôvodnený s poukazom na ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok potvrdil spolu so závislým výrokom o trovách konania, ktorý tiež považoval za správny a zákonný.

13. V odvolacom konaní bola úspešnou sporovou stranou žalobkyňa, preto jej odvolací súd podľa § 396 ods. 1 s použitím § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, teda v rozsahu 100%. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením.

14. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťel'om fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťel'om právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel' v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolaťel' domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).